

Gyulán, a református parókián nőttem fel, amelynek ajtaja mindenki előtt tárva volt, és ahol sok ember fordult meg. Nemcsak a hívek jöttek örömmel és bánattal lelkészükhöz, de az akkori magyar társadalom legkülönbözőbb figurái, nincstelenné vált egykori gazdag emberek, kéregető alkoholisták, hajléktalan hadirokkantak, távoli gyülekezetek tagjai, falusi lelkészek, helybéli értelmiségiek és rangos egyházi személyek is felkeresték. Ebben a környezetben természetes módon kezdtem érdeklődni az emberi sorsok iránt. Hasonlóképpen formálódott bennem és testvéreimben szülővárosunk szeretete. Később, amikor tágabbra nyílt előttem a világ, alábbhagyott túlzó gyermekkori lokálpatriotizmusom, de azért éreztem és a mai napig is érzem, hogy Gyulának nemcsak más alföldi városoktól elütő hangulata van, hanem polgárainak sajátos mentalitása is. Ez a mi gyulaiságunk, az a titokzatos érzés, amelyről annyit beszélgetünk, vitatkozunk. Amikor Mocsár-Pörjés főszerkesztő úr kérésére belevágtam az interjúk készítésébe, azt szerettem volna bemutatni, hogyan élnek, és mit gondolnak a városról az itt élők, tősgyökeresek, „gyüttmentek”, kézművesek, intézmények vezetői, szellemi emberek és közéleti személyiségek. Ezek a szempontok vezettek, amikor kiválogattam a 2007. és 2009. közötti három év terméséből az itt közreadott írásokat.

• KÓSA FERENC

Gyulaiságunk
KÓSA FERENC INTERJÚKÖTETE